

CVCA FERA

La claqué monàrquica

— Ara que ja teníem el duro a la mà, vetaquí que se'ns escapa!

Primer Concurs de la CUCA FERA!!

La CUCA FERA obra una VOTACIÓ - CONCURS per determinar

quins són els tres homes més ridícols de Catalunya.

Nostres lectors ompliran el ticket adjunt, amb lletra clara, i l'enviaràn a l'Administració de la CUCA FERA per tot el dia 31 d'aquest mes. Es farà l'escrutini en dia que es senyalarà oportunament, i amb tota garantíia. El concursant que s'hagi escaigut a votar els tres noms que, un cop acabada la rigurosa estadística dels vots, resultin vencedors, guanyarà

un premi de CENT PESSETES,

concedint-se un accèssit de SETANTACINC i un de CINQUANTA als que hi coincideixin almenys en dos noms. Cas que més d'una persona hagués encepegat la candidatura plena que resulti triomfant, es sortejarà el primer; i, si cal, tots tres.

En _____ qui viu a _____ de _____ candidatura de ridícols a Cuca Fera.	carret envia aquesta
FIRMA: _____	

LA MÀQUINA
D'ESCRIURE

FOX

REUNEIX TOTES
LES PERFECCIONS

Dipòsit central i tallers: Vergara, 1, principal.—Barcelona
Concessionari exclusiu. **VENANCI GUILLAMET**
Importació i stock de totes les altres marques de màquines d'escriure

CVCA FERA

PREU (i és regalat)

Any, Ptes. 6—Semestre, Ptes. 3'50—Trimestre, Ptes. 2

N.º solt: **10** cts. □ Escudellers, 10 bis

GRAN HOMENATGE AL JOVE RIUS

¿Perquè? La resposta és massa gran perquè ningú la sèpiga.

S'hi ajunten els regidors lerrouxistes, Mossèn Estebanell, En Casas Carbó, un chor infantil, el sastre de l'Alcalde i els homes de les mangueres.

ERA un Alcalde, jove i flamant (posem per càs que fos en Rius i Rius), sense cap altra tara com no fos l'ésser un perfecte inútil. Altrament, la seva gentilesa i ductilitat arribaven a límits inconcebibles.

Per ell tant s'hi valia que caiguessin governs, com que la ciutat li demanés la vara, com que el voltés una colla de sers pintorescs que, francament, mai no fan favor a ningú. Ell tot ho guanyava amb la seva traça de polític que no té res a perdre (no mal-penseu.) Algú havia arribat a dir que és ja no tenia ver... itable filiació partidista, i per això sempre fluctuava i feia tots els papers; però tractat a fons es veia que era pel bé de Barcelona que adoptava totes aquelles positures.

El seu esperit laboriós era així mateix digne d'admirar-se. Només cal tenir present que en certa ocasió va emprendre un viatge, i per poder treballar amb més èxit, va fer de maneres que la gent no sabessin aon parava ni quan tornaria, exposant-se a que alguns tafaners de mena hi bromejessin irreverentment. En efecte tots vàrem comprovar que la feina que havia fet era gegantina; el seu físic se n'era evidentment desmillorat, i duia la cara tota llarga.

Be és veritat que no va fer res; però:—«Quanta cosa s'hauria pogut fer!»—deia en l'intimitat:—«Cregui'm que Barcelona no m'ho agrairà mai tot el que hauria pogut fer. Li prego que no ho digui; perquè m'exposaria a que'm fessin un homenatge; i no ho voldria pas.»

—Un homenatge! Cosa deliciosa, cosa esplèndida—totseguit va pensar cert senyor. N'hi ha qui diuen que el primer en agafar la idea va ser en Dessy Martos; però no tots els cronistes coincideixen en aqueix punt; si bé tots estan conformes que En Dessy és home de gran talent i d'una vivor extraordinària, com s'ha vist en tot això de l'electricitat. Sigui com sigui, el fet és que la idea de l'homenatge va anar prenent cos.

I veusauquí que van convocar totes les forces vives a una reunió magna per a tractar de la manera que podria

ser més convenient d'organitzar la disposició del curs de l'homenatge que havia de tenir lloc amb motiu d'un *desfile* d'honor que's projectava, per les habitacions particulars del despatx de l'alcaldia.

—¿De què es tracta?—deien els conspicus assistents —¿per què li volen fer l'homenatge?—I els uns mirant als altres, arronsaven les espatlles i somreien. Va passar una estona pesada, indefinida, tota plena de badalls; mentre el senyor president de la Comissió organitzadora s'estava en un recambronet del guarda-robes, repassant el discurs.

—Senyors—per fi va sonar la paraula presidencial,—ja saben vostès l'abast d'aquest acte. Tot Barcelona, tot Espanya, tot-hom en va plè de l'anomenada del nostre Alcalde; no m'he de entretenir en detallar la seva història brillantíssima. Entesos, senyors; tots a la una anem-hi; procurin que no hi falti ningú; perquè l'homenatge sigui digne de l'homenatjat.

Els digníssims concurrents van quedar esmaperduts i van abandonar el local de la reunió magna. Ja feia lluna.

—Però, escolti—boi baixant les escales dialogaven dos senyors,—escolti: vostè sab....

—Fugi, home, fugi; quina pregunta fa ara vostè.

—Digui'm-ho, faci el favor, digui'm....

—Ja ho veuràjo només sé que tot-hom en va plè!

Efectivament l'acte de l'homenatge a l'Alcalde fou sensacional. Hi havia el sastre i el barber de l'Alcalde, una dotzena de bombers disfregats de propietaris d'automòbil, el chor infantil *La Ginesta*, Mossèn Estebanell, En Casas Carbó, set homes de les mangueres disfregats d'ex-nacionalistes, pinxos electorals de tots els districtes, empleats de la Unió de Pompes Fúnebres, tres partidors del *Liberal*. Tots els altres eren bromistes, excepció feta de set o vuit paraguaios que van aprofitar l'ocasió per veure els dintres de la Casa de la Ciutat. Mossèn Estebanell va regalar a En Rius els capicues que li havia guardat. En Casas Carbó li va dir que el nomenava son hereu polític. Els homes de les mangueres li van demanar

beguda. A un paraguaió li robà el relotge un pinxo electoral. Els voluntaris de la guerra de Cuba, veient en l'Alcalde un defensor de la «Unidad Nacional» contra els nous mambissos, se'l van menjar a petons. Va ésser una escena commovedora. Però hi hagué un incident desagradable gracies al sastre i al barber d'En Rius, perquè resultà que el primer li havia pres la mida, i el segon, si be l'ensabonava, també li prenia el pel.

A la nit hi va haver àpet on refermaren la seva clàssica unió lerrouxistes i collassistes. En Rius va parlar, entonant un himne a «Espanya». Va venir a dir que les quatre barres eren els pals d'una gavia, i que en comptes de campar en nostre escut les barres, valia més que campossin els barres en nostre territori. (Cops de puny a la taula. Síl Síl!) Va dir que era fill desonpare. (Ovació.) Va dir que aquí sempre seriem persones manades. (Crits de «la oreja!») Va dir que a l'Ajuntament l'havien omplert de mastegots, però que ell seguiria agafat a la cua del Lleó d'Espanya. Va dir que ell per aquella cua ho dava tot. Va dir que ell s'estimava més que li diguessin Isidro a Madrid, i que l'Alba el confongués amb el marit de la manicura, que no pas ésser aquesta cosa abjecta que se'n diu català de bona mena. Quan va haver dit això, de tants *Olé tu mare!* va semblar que el local s'ensorrís. Però els comensals van veure amb terror que el que s'havia ensorrat... era una antiga il·lustració repintada!

L'ULL TAFANER

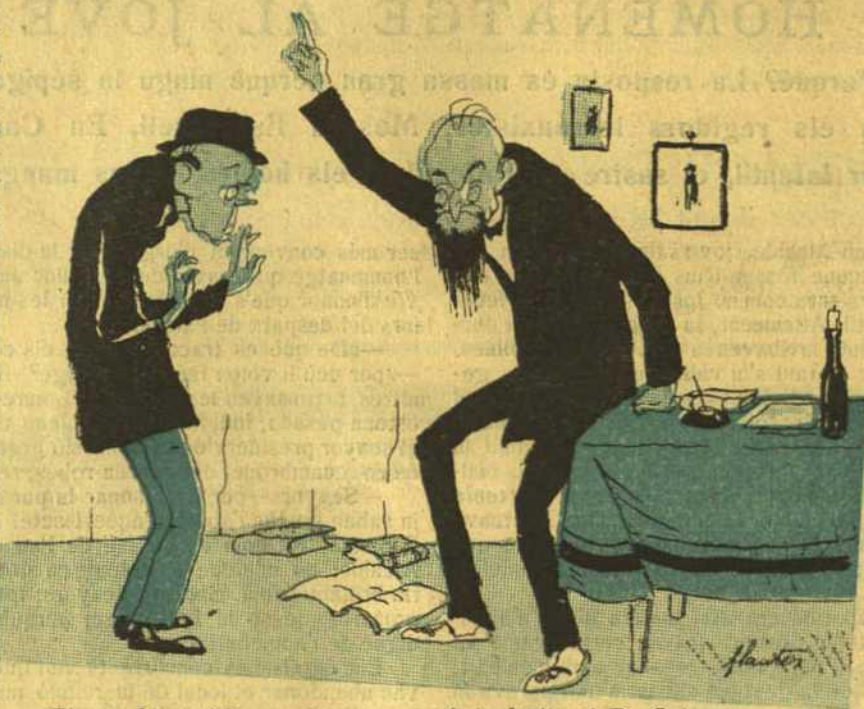
OSTRE ull tafaner guaitava En Rius i Rius en una festa del C. A. de D. del C. i de la I., i sentia pel batlle una pietat dolça, pensant amb la bondat innata del cor dels homes.

Les estrofes patriòtiques brunzien al vent, i en una d'elles, en la qual s'aclamava la llibertat de Catalunya, les

mans d'En Rius, gairebé inconscients, es sumaven a l'aplaudiment. ¿Què hauria dit de veure-ho En Burell?

Semblava que sentís un pes a la consciència i a mig acte marxà. La concurrència, per respecte i cortisanía, i fins per l'agraïment que mereix l'assistència del representant de la ciutat, discretament aplaudí. El «fregiment de peix» dels mateixos concurrents feu l'aplaudiment curt.

I a la memoria de l'«ull tafaner» vingué un míting vibrant en defensa del dret català amenaçat, que tingué lloc al pati del C. A. de D. del C. i de la I., quan aquest era al carrer Comtal. Va ésser presidit pel mateix Puig i Esteve; i en nom dels nacionalistes republicans parlà en Rius i Rius. Formidable ovació hi obtingué el representant esquerrà. ¿Que deuen estar pensant el joves d'ànima generosa que com sempre són a la capital societat, i que allavors l'aclamaven?

El veí.—Li participo que la seva cunyada ha fugit amb Em Quico.

El dramaturg.—Jo d'això en faré una tragedia!

El veí.—No s'ho prengui aixís, home, no s'ho prengui aixís!

En Llopis ha tingut una genialitat d'estratega. En un instant d'exaltament monàrquic va presentar una proposició per que l'Ajuntament contribuís amb quatre mil·lions de pessetes a la construcció d'un Palau Reial a Barcelona. Un cop llençada la proposició, es belluga, escomet sol·licit per les colzades dels corredors, sua, es promet, en formal promesa de matrimoni, amb els radicals, tot, tot per fer reixir la seva proposició; i quan arriba el moment de votar els quatre mil·lions, quan tot el consistori

és prè de l'íntim tremolar que precedeix als determinis transcendents, ell que s'alça i retira més o menys estratègicament la famosa proposició, jugant-se en un moment, la creu que ja es congriava a Ponent i que fatalment havia d'anar a raure al seu pit, el títol que un colom missatger li havia d'entrar per la finestra un bell matí d'istiu, el pergami d'honor, l'esclatant homenatge i, el que és més, la gloria altíssima d'ésser anomenat fill adoptiu de *La Esfera*. Els metges li han recomanat un semestre de reconstituents.

Hem vist anar pel carrer el Dr. Andreu el dia de la Festa de la Flor: *duia realment la flor de l'any passat*. Però com la CUCA FERA ja havia anunciat que ho faria, no tingué més remei que sortir disfressat amb el seu «pardessus» de tants anys.

COP DE MARTELL

Barcelona pensa en Phomenatge a l'Alcalde

— El pare va donar la vida per l'Exposició de 1888: el fill hi té la videta. Quan plegui de ser Alcalde el podran fer «guarda-passeyo» del monument del seu pare.

Pobre Guimerà! Si no fós tan alt (en tots sentits), i tan noble, com hauria quedat empastifat a Madrid! Fins digué d'ell el ministre d'Instrucció Pública que l'Echegaray l'havia fet presentable, mitjantçant el traduir-lo a l'idioma oficial. El ministre que això li va dir (senyor

Rodríguez) és aquell *dramaturg* que un dia comunicava a un amic seu:

— Sabs? La meva nena que té tres anys, la trapacera, m'ha tirat a la comuna un manuscrit de drama.

— Ah! — respongué l'amic — Ja sab llegir?

El dia de la inauguració del Congrés del Treball a domicili, hi havia en Rius i Rius, antic aspirant a la secretaria de la Confederació Regional del Treball; i no pronuncià cap discurs.

Però el noi tenia l'edifici d'exterioritzar els seus coneixements de sociòleg pregón, i els abocà a la primera ocasió. S'estava visitant l'exposició del Congrés, i en arribar a una reproducció plàstica de les males condicions en les quals treballa una obrera domiciliària, l'arcalde de la ciutat lluí el seu enginy amb un acudit pornogràfic d'hereu-escampa rural.

Bé, molt bé. Anem a dir que no fa tant temps com això que el fill d'En Rius i Taulet es passava les tardes fent de professional de la tabola a les primeres cadires de l'Edèn Concert.

Era en un vagó del funicular del Tibidabo. Nacionalistes valencians i catalans es dirigien al banquet de germanor que clogué les festes organitzades per la Lliga. De sobte correngué una onada d'emoció. Entre els passatgers hi anava... mai no direu quí... En Corominas! el

propi Peret Corominas! l'heroi ardit del pacte de Sant Gervasi!

Algú va fregar-se els ulls, temerós d'estar somiant; algú altre sentí una impressió terrorífica. «Quina en fora que En Corominas ara es fes dels nostres i ens encomanés la jettatura!»

Afortunadament els temors resultaren infundats. En Corominas, gràcies a Deu, no s'havia fet dels nostres. La seva missió al Tibidabo era la de presidir un dinar de no sé quines entitats que tenen que veure ab les assegurances mútues.

I ocorregué que, celebrant-se els dos dinars en la gran sala, sense altra separació que un paravent, a l'arribar als brindis, els concurrents de l'un sentien els aplaudiments dels de l'altre. Però vetaquí que de sobte, En Farfarello, que era en el dels asseguradors, se'n vingué cap al nostre; i aviat el seu exemple fou seguit per molts dels seus companys de taula, fins al punt que En Corominas restà tot ensopit, voltat d'uns quants senyors que tingueren la caritat de no abandonar-lo en aquell ostracisme gastronòmic en mig d'atuells buits i bruts.

Ja és trista sort la d'En Peret. Tot se li desfà entre els dits.

Fem vots perquè es decideixi a fer-se d'un qual-sevol dels partits madrilenys.

I després, de l'altre.

Així abreviaríem encara el temps que ens separa del triomf dels nostres ideals.

TIRETES D' L'ANTICOR

La rebotiga

La rebotiga és esquifida, i del poc espai que té encara en prenen un bon troç quatre armaris reconers pintats de vermell.

Al mig hi ha una taula de noguera tapada amb una baieta verda, ribetejada de groc.

Sobre la taula una gran llumanera, de quatre brocs amb pàmpol verd, sa campaneta i ses moquetes.

En una repisa hi ha un caputxí de cartró que es posa i treu la caputxa, segons si el temps

—Ja ho poden deixar corre, que ara diuen que no ve. Es veu que fins que tinguem un «Tiro de pichón» més lluit, no haurém de treure les fundes ni ens faràn Condes, pel cap baix.

és sec o humit, i en els quatre panys de paret altres tants quadres amb marc de caoba i claus romans en sos ànguls, quadres que representen el siti de Girona, l'entrada dels francesos a Tarragona, la batalla del Bruc i la tornada a Espanya de Fernando VII.

Sota la taula hi ha un braser amb sa pala. Tots els objectes de metall brillen com si fossin nous, i en sos bisells i recons encara s'hi coneix la polsina del guix parrell o de la banya de cervo amb què diàriament es freguen.

Prop del braser hi ha cinc cadires de braços amb seient i respall de cuir, subjectats amb grossos claus de llautó, que al mateix temps constitueixen son ornat.

L'amo de la casa és el senyor Eufresi, dic el doctor en farmacia don Eufresi, home ex-patriota, realista, casat, de seixanta dos anys, que té la barba molt forta i s'afaita cada dia per decoro de la facultat.

Són tres quarts de vuit, i la rebotiga, com si tingués fisonomia humana, sembla que esperi algú.

En una safata negra hi ha sobre la taula mitja dotzena de gots i en el braser una cafetera amb aigua.

Don Eufresi, treu un rellotge de plata, mira l'hora, obra la vidriera que dóna a la botiga, i passant el braç per la obertura, diu al practicant:

—«Lagenam syrapi citrei ad usum domesticum conditam.»

El practicant s'aixeca amb viva sol·licitut, i d'un armariet baix que està darrera del tauler, en treu una ampolla i la dóna al doctor, que li pren i torna a tancar la vidriera.

Es mira l'ampolla contra claror, la destapa, l'ensuma, es tira una gota d'aixarop al palmell de la mà, llepa i paladeja amb cara d'home satisfet.

En aquest punt es sent un bastó picant a terra i una tosseta, i entra emboçat fins als ulls, amb berretina negra i berret fins a les orelles un tertuliant.

—Santa nit tingui, senyor doctor.

—Molt bona nit. *Vamos*, que avui vostè és el primer, senyor Nofre. Ja veig que aquesta tos es va estovant.

—Si senyor, gracies a Déu.

—Ja li tinc amanit l'aixaropet.

—Visca molts anys, senyor Eufresi. Ara aviat vindrà el senyor Quim. L'he deixat a la cantonada parlant amb son gendre. Miri-se'l, aquí el tenim.

Amb el senyor Quim n'entra un altre. Tots són quasi bé de la mateixa edat.

Ja són cinc, s'asseuen; l'un acosta els peus al braser, i altre les mans. El senyor Eufresi agafa la pala i dóna una remenadeta.

L'un diu: —¡Ajà!

L'altre: —¡Ah! Aquesta escalforeta retorna.

—Senten? diu el senyor Quim, avui dia tot va desballat. Al Pi toca un quart de nou: jo vaig amb el rellotge de Santa Maria i tinc les vuit i dotze.

—Jo vaig bé i tinc les vuit i tretze.

—Jo avanço: perquè tinc les vuit i disset...

—Aquell que passa per allà, havia festejat amb mí.

—Vas rompre-hi?

—No: ell se'n va anar, duent-se'n els coberts.

Crac... crac... crac... Tothom tanca el rellotge. La rebotiga queda en silenci.

El doctor té agafada la pala entremig de dos dits i la fa balandrejar al compàs de la pèndula de la botiga.

El senyor Nofre tus.

Inmediatament l'apotecari agafa la cafetera, tira un bon raig d'aigua al got i hi deixa caure un rajolí d'aixarop.

—Tingui, senyor Nofre, tingui i begui... ja l'acabarem aquesta tos; no tingui por.

El senyor Nofre beu. Tots se'l miren.

El senyor Quim pregunta al del costat:

—Que és cert que volen tirar a terra les cases velles de la Plaça de l'Àngel?

—No ho sé, perquè no he vist encara el diari; però jo, del *modo* que van les coses, crec qualsevol disbarat.

Altres silenci.

L'apotecari pren un pols de tabaco, allarga la capsula als altres i tots en prenen.

—¡Axim! —¡Axim! —¡Axim!

—¡Jesús!—¡Jesús!—¡Jesús!

I tornen a callar.

Al cap d'una bona estona l'apotecari badalla i es fa creus a la boca.

Després estira les cames, i repantigant-se dóna un cop a cada braç de la cadira i diu:

—Endemés, sí senyor... aquest món és un món de mones.

El senyor Nofre riu, i entre dos cops de tos diu:

—¡Ejem! ¡ejem! El doctor està sempre de broma. ¡Ejem!

El senyor Quim hi afegeix, amb rialleta de malícia:

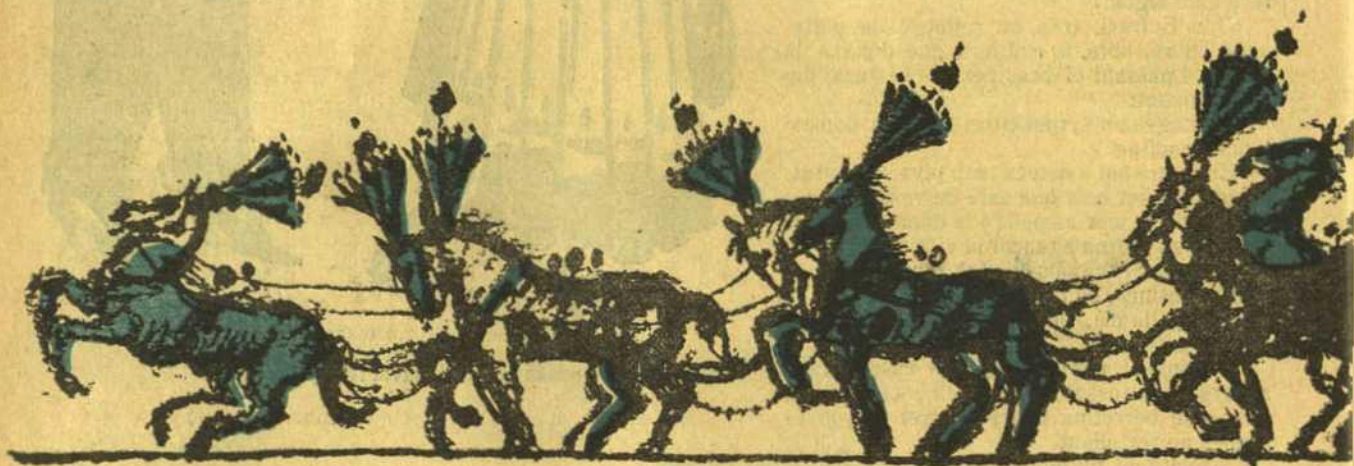
—Ja ho pot dir. ¡Qui pogués plorar amb els seus ulls! I tots riuen, i l'apotecari riu també i replica:

—Home, alguna se n'ha de dir per passar el rato.

clàssica? On és? La major part dels nostres apotecaris no tenen més que futeses comprades a França. Molta monada, entén?, tot molt bonic, molt ben embolicadet, això sí; però aquella antiga confiança en la autenticitat del medicament, aquella convicció íntima, evident, del farmacèutic conciençut, que feia els preparats per ses propies mans, tot se n'ha anat a rodar; i és una vergonya que'l Govern s'ho miri amb tanta indiferència, perquè aquest punt és dels principals.

—Ja ho crec, diu el senyor Nofre tussint, carat!, el primer de tot és la salut.

—Si podien veure, diu l'apotecari, si podien veure els estragos que l'empirisme ha fet aquest últim còlera, s'esgarriarien.

PROVERBIS POPULARS.

Passa un altra estona, i un que fins llavors ha callat, es remena en la cadira, es tira endavant, es moca, i comença:

—Ahir vaig anar a donar una volta, perquè feia bon sol, i ¡ai Senyor! ¡com se torna Barcelona! Vaig veure una botiga nova d'apotecari, que, com hi ha món, em pensava que era de perruquer. ¡Quina cosa més informal! ¡Uns homes amb unes barbasses! i unes capsetes, que semblen per posar-hi sabó o confitures.

—Oh! diu animant-se l'apotecari, avui en dia, les farmacies semblen cases de quinquillaires; no inspiren aquell respecte d'abans, vui dir que no són series com correspon. Desenganyin-se, senyors, tot el del nostre temps desapareix. Vostè parla de les farmacies! Però i la farmacopea

—Uii! Uii! Uii! Ja ho pot dir.

—A un del costat de casa li van receptar una cosa que jo no l'havia sentit anomenar en ma vida, i l'endemà ja se l'enduien cap al cementiri.

El senyor Quim, que s'havia estat amb les mans encruades sobre's genolls, entretenant-se en fer rodar els dits pòlsers l'un sobre l'altre, pren la paraula molt solemnement i diu:

—Jo sempre em recordaré de l'any vintitrés. Em sembla que és avui que el pare, que al cel sia,... allò, quan va tornar el rei i tot es va posar com estava abans, el meu pare, Deu el perdó, em va preguntar un dia sortint de veure la parada: «Noi, què te'n sembla d'això?» I jo, essent un bordegàs, que encara no havia complert els

vinticin anys, li vaig respondre: «Pare, això va malament». I el cert és, que desde llavors ençà, cada dia anem pitjor.

—Oh! Vostè va dir una veritat com un temple, senyor Quim.

—I tal!

—Ja ho crec!

El senyor Quim està ple de vanitat pels elogis que li tributen, però fa el paperot i diu:

—Ps...! Un prou veu les coses, sino que de vegades i segons aon, no tot es pot dir; que si un hom, amb l'experiència que té, pogués parlar...! Ja els dic que aquella expressió la vaig dir l'any vintitres. — Vaja, senyors, són tres quarts de nou tocats: un

senyor Nofre, el xiste de l'apotecari i la frase sentenciosa del senyor Quim.

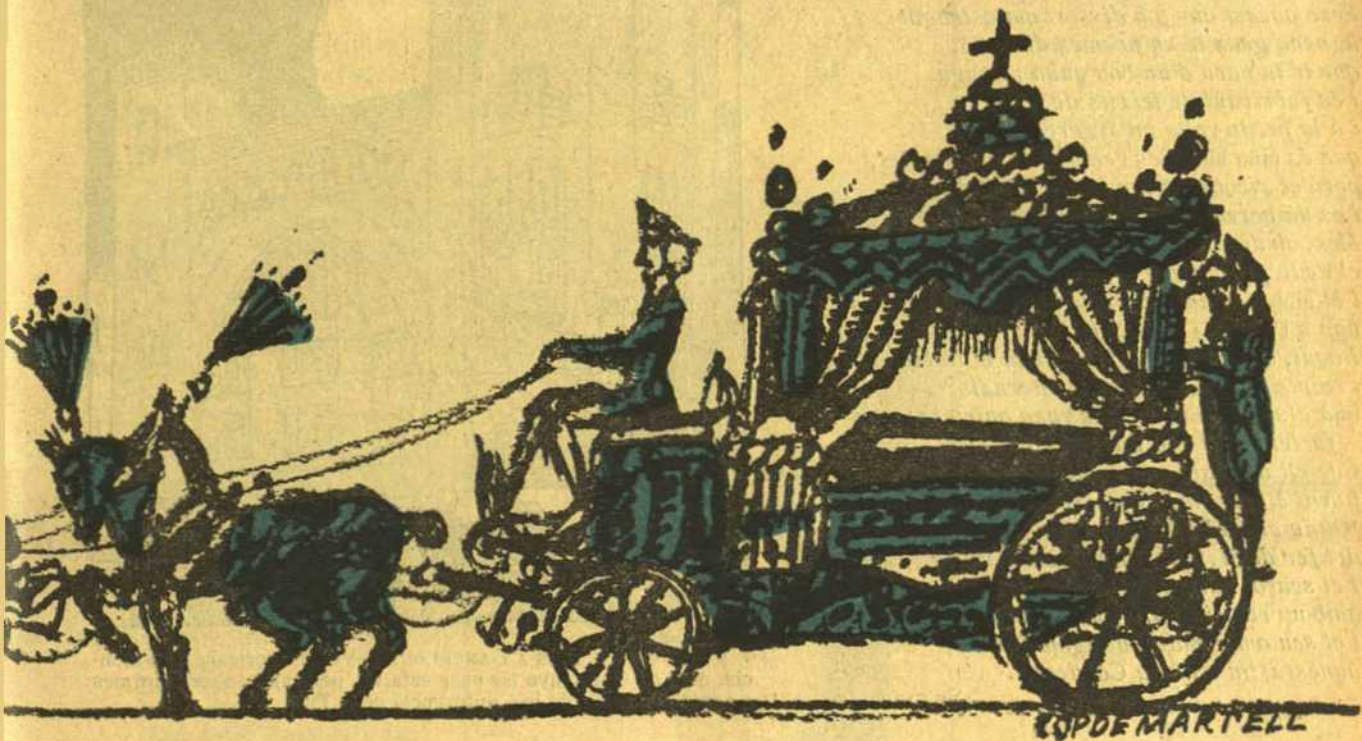
Aquestes tertulies es van acabant. Els homes d'aquell temps i de ses costums fan el mateix camí que les llumeres de quatre brocs: passen.

L'apotecari cada nit es despedeix del senyor Nofre dient-li:

—Segueixi amb els juleps i l'aixarop; i ja l'acabarem aquesta tos. Abrigui's, abrigui's bé.

Un dia li aniràn a dir que la tos ha acabat amb el senyor Nofre; ell replicarà: «Fa vuit dies que me'l veia mort», i s'acabarà la tertulia de la rebotiga.

ROBERT ROBERT

més rics, més animals.

cop fet i fet, ja serà hora de sopar. Passin-ho bé.

—Bona nit, senyor Quim.—Santa nit tingui.—Deu el guard de mal.—Bona nit i bon hora.

—També ens en haurem d'anar, diu el senyor Nofre.

—Tan aviat?

Així poc més o menys es fa i desfà cada dia la tertulia de la rebotiga.

Altres nits parlen de la tartana d'En Roten, d'En Cantillón i del «Conde Espanya», que així l'anomenen, d'En Badiali, d'En Remorini i de «La Straniera».

Molt sovint de les contribucions i més sovint encara, del fret i la calor i del preu dels ciurons, de l'oli i de la carn.

Però sempre parlen poc, i cada nit hi ha la tos del

El problema del senyor Jaume

*El senyor Jaume és un home impecable
que dū mangala i dū capell bombí.*

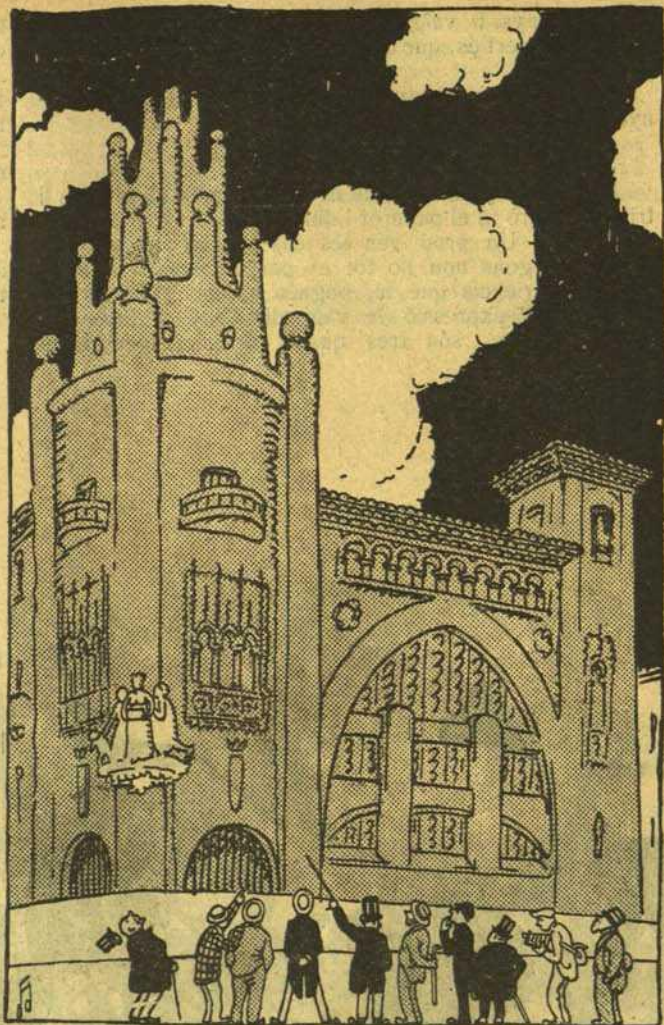
*Cada diumenge el veureu, immutable,
com se'n va a missa de dotze del Pi.*

*Mireu avui que n'hi van de cofois,
és que ell estrena una nova bufanda
i elles estrenen uns boàs xirois,
(Quima, Ramona, Pilar, Calamanda).*

*El senyor Jaume és de tan bona pasta
que per ses nenes no té mai un no,*

tot els hi dona dient basta, basta,
 sempre que veu que han de fè el ploricó.
 Les du al Pompeia el diumenge a la tarde
 i al Cataluña els dimarts a les sis;
 els grans teatres li donen basarda
 —val onze rals un silló al primer pis.—
 Es un perfecte i metòdic rentista;
 part del sobrant,—no se'l titlli d'avar,—
 joïós l'esmerça entre flors i modista,
 guardant-ne un plus per anà a estiuejar.
 Al tres d'agost se n'anava a Caldetes
 i allí les nenes preñen els banys,
 i allí entre tennis i balls i amoretes
 ja se'ls passaven engunies i afanyes.
 Però aquest any ¡oh dissort malastruga!
 la nena gran té un promès de debò,
 que té la cara d'un bou quan remuga
 i és fabricant de teixits de cotó,
 i a la petita volta un xixarel·lo
 que és niño bien i es veu que és un ximplet,
 però el xicot està a punt de carmel·lo
 i és un pervindre: ¡si estudiá Dret!
 Mes, oh dissort! arribant Pestiuada
 el de la gran anirà a Puigcerdà,
 i el niño bien empendrà la volada
 cap a Pasajes i Sant Sebastià.
 I aquí, el problema. Un turment el llatzera
 i omple de dol sos amors paternals;
 anà als dos llocs és com vana quimera;
 —farien falta una pila de rals.
 Car ell disfruta una renta justeta
 i avui els Norts han baixat quatre enters.
 ¡Oh la crudel ironia mofeta
 del fer destí, que l'hi surt de travers!
 I el senyor Jaume per fi s'aconsola
 amb un remei sobirà que'l distreu,
 i el seu amor paternal agombola:
 aquest istiu anirà a Cardedeu.

SILENUS

ELS VALENCIANS A BARCELONA.—Veuem, germans de València, aquí del Catalunya els seus estalvis per si ha de fer reformes a casa seva el dia de la Conferència de la Pau.

ELS FALSIOTS

(Continuació)

Riera amunt. En els seus bons temps, aquesta riera segurament fou espaiosa i tingué tanta majestat com les de Caldes, Argentona i Llevaneres, però la cobdícia dels pagesos els portà a mocegar-la pels flancs, a aparedar els mossos que li havien arrencat, a plantar-hi tomaqueres, patates primerenques i tarongers, i convertir en horta el que Déu havia creat per a patria d'ortigues i d'esbar-

zers. Resultat de tot això és que avui en dia se la veu convertida en una mena de corriol o claveguera destapada, en la qual, quan no plou, hi fa més calor que en un forn de vidre, i que quan plou baixa amb una rabia que espanta, fent el cap uns bramuls com un drac, i la còrpora i la cua uns caballs que semblen onades de la mar. Els que van a peu i el bestiar que arrossega les tartanes es fadiguen molt, perquè sempre hi ha dos pams de sorra; tant hi són, que els carreters dels carros de feixina al baixar cap els forns de calç deixen anar el pi que fa de fre, perquè que més fre que aquell sorral?

Sort és que els animals s'hi tornen filòsops, i en la seguretat que ja hi arribaran una hora o altre, caminen més pausadament que un cargol bover dels grossos.

El dia en que pujaren al vehícol la Quimeta, la Marieta, en Pau i en Joanet, s'havia fet tartanada.

En pujar-hi ells ja hi havia: el metge senyor Camps,

vell però molt plaga, que portava ulleres fumades, però que semblava dur-les verdes, si

*cada cosa es del color
del cristal con que se mira;*

un fuster enterra morts, l'home més bútxara de tota l'encontrada, subjecte que quan les campanes daven una mala nova, ell hi feia unes rialles que apagaven el sò sever del bronze; una vella que venia de fer un pas a casa donya Clotilde del carrer del Carme, i un llauner que mai ningú averiguà a quina hora feia les soldadures ni posava els vidres ni endegava els embuts, perquè com a ocupació vista, no tenia més que la d'anar a ciutat i tornar de ciutat sempre carregat d'atuells.

Feliçment, llevats dels d'aquest, en la tartana no hi hagué necessitat d'enquibir-hi més que els de les forasteres, i amb una mica de bona voluntat per part de tots, lligant dos cistells al darrera i després de remenar-se i entrecreuar els passatgers, el tartaner anomenat Ramon puja a la vara i som-hi.

Primerament la jovenalla callava, i l'enterra morts estava fent la descripció d'un gran àpet que venia de celebrar amb motiu d'una sentència favorable, dictada després d'un judici, en el qual ell havia actuat de jurat—de jurat amb emoluments i àpet al finalitzar la cosa.

—Quina llagosta, —deia— allò era llagosta, han obert la closca i l'han volcada a la plata. Semblava... Ja! ja! ja! ja! ja!

—Bé, què semblava?

—Un albat, ja! ja! ja!

—Jesús, Déu meu!

—¿Que teniu Antonia?—feu el metge—¿punxades a la melsa?

—No senyor; però que no sent aquest malànima? un albat! una llagosta, un albat!

—Mireu, Antonia, amb aquella donya Clotilde tan enfarinada del carrer del Carme vos podríeu ofendre; però amb els albat no sé què vos hi toca. Ja! ja! ja!

—Diu que en fan oli com els llargandaixos; ho he llegit al diari, fa el llauner.

—Cada un va allà on el curen, enteneu?

—O el maten, respon el senyor Camps, però deixem-ho córrer; no seré jo qui vulgui entrar en competències.

I canviant de conversa, pregunta:

—I doncs, Quimeta, que ja som aquí per tot l'estiu?

—Sí, senyor; aquesta tarde arriben els senyorets.

—Molt bé! I qui és aquesta noia tan maca? No la coneixia. Tu no devies haver vingut mai?

—No, senyor.

—I com te dius?

—Marieta.

—Molt bonic; ara, el que tens de fer, és anar amb

compte; els minyons d'aquest poble són uns tronerers; a gairebé tots ells s'els hi podria cantar allò del «senyor Ramon enganya les criades».

—Sí, ja! Fiqui's el dit a la boca, pobrets, diu l'Antonia; me sembla que això va a la inversa; si tot es pogués esbrinar ben esbrinat, sabríem que més d'una noia del poble ha renyit amb el promès, o s'ha decandit, o ha passat la pigota per culpa d'una mala mirada o algun altre malefici.

La Quimeta diu:—I ara?— la Maria es posa a riure de tan bona gana, que les seves rialles s'encomanen a tots, fora de l'Antonia; en Pau dona cops de puny a la greixonera que porta damunt les cames, i això indigna a l'Antonia que exclama:

—Pau, més que Pau! Perquè no piques al clatell d'aquesta, per comptes d'atabalar-nos?

—Ella volgués.

—El tinc de vidre.

—Uix!

El senyor Camps intervé, dient:

—Però Antonia!... —Al mateix temps el tartaner atura i pregunta:

—Què baixeu aquí, Quimeta?

—Sí; hi som més a la vora!

En Joanet veient-les tan carregades s'ofereix a acompanyar-les ajudant-les; en Pau, sense oferir-se, agafa un cistell amb una mà i la greixonera amb l'altra, i tira cap a la casa.

La tartana arrenca, la Quimeta crida:

—Ramonet, Ramonet!

—Què vols?

—No et distreguis de la tartana dels senyorets; és al tren de les set i mitja.

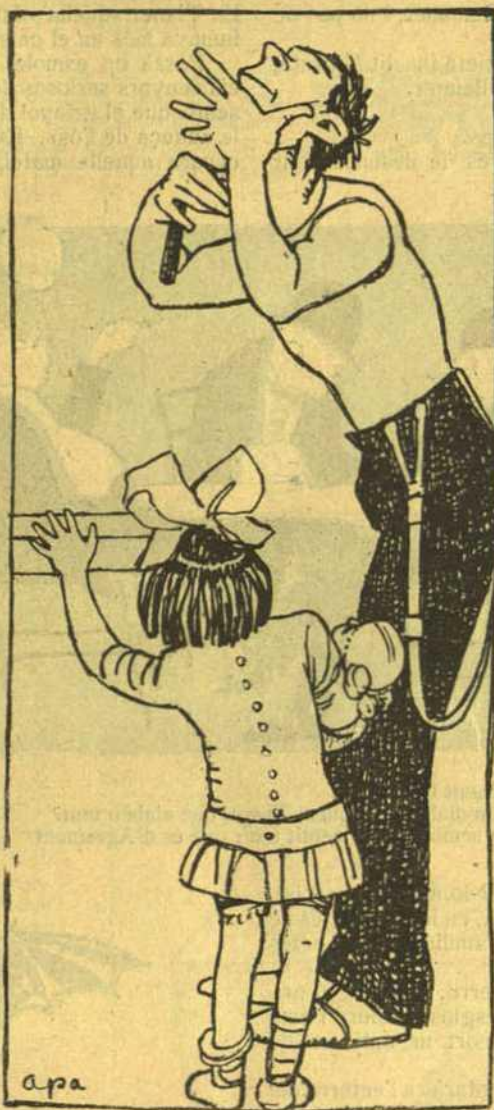
—Entesos.

A dintre la tartana, l'Antonia barboteja:

—Poques vergonyes, més que poques vergonyes!

—Però quin mal us han fet? —li pregunta el llauner.

—A mi, cap; gràcia a Déu, soc ben casada; però i a tot aquest floret de noies del poble, què's hi fan cap bé? De cinc casaments que s'han fet, dos són amb moçotes d'aquestes.

—Escolta, papà, que t'afaites cada dia o l'endemà de cada dia?

Un minyó com l'Enric de cal Macià casar-se amb una cambrera! L'hauria pres àdhuc la filla del batlle, i té!... una cambrera. La pobre de la seva mare!...

—No dieu, Antonia; que la Carme no sab on posar-la.

—Li deu haver donat uns polvos.

—De matar rates. Ja! ja! ja!

—Ximplet! Pau, més que Pau.

—Ha baixat fa estona.

—Tingues compte del cavall, tu Ramonet, i no pas de la gent de dintre.

—Doncs a mi aquesta noia, la Marieta (ha dit Marieta, no?) m'agrada força, — interromp el llauner.

—I a mi, confirma el fuster.

—Ja som tres, diu el senyor Camps.

—No més faltava això; que després de desencaminar als fadrins, aquestes no sé què, vos entabassin a vosaltres. Ja té una cara, aquella gata maula...

—Si encara la veurem ballar amb el teu Ambrós.

—Ell se'n guardarà com d'escaldar-se.

—Ja! ja! ja!

—Ja hi som, senyors.

(Seguirà.)

En Tianet a l'enterro

En Tianet, que té onze anys, és, no cal dir-ho, un veritable home. Ha arribat el temps de llençar-lo a la vida social, i juga al tennis amb cosinetes núbils, i, en les absències de son pare comença a representar la família en certs actes delicats.

Aquest dia va anar al primer enterro, és a dir, al primer enterro on ell, Tianet, anava desglosat, lliure i amb totes les responsabilitats. S'havia mort un antic veí de casa seva, i la mamà li digué:

—Tianet, fill meu, tu ens representaràs a l'enterro del senyor Molfullada i Sistacs.

En Tianet es va pentinar amb una especial sol·licitut; el respallaren dues germanetes, i tota la família (llevat del papà, que era a Saragossa) l'acompanyà al replà de l'escala.

—Ja ho sabs, Tianet: una estreta de mà als senyors del cap del dòl; i, a mitja veu, els dius:—L'acompanyo en el sentiment. Es ben senzill, però la qüestió és fixar se en la manera. Cal dir-ho amb una piadosa severitat, no exempta de senzillesa.

—Sí, mamà, sí. No tinguis por.

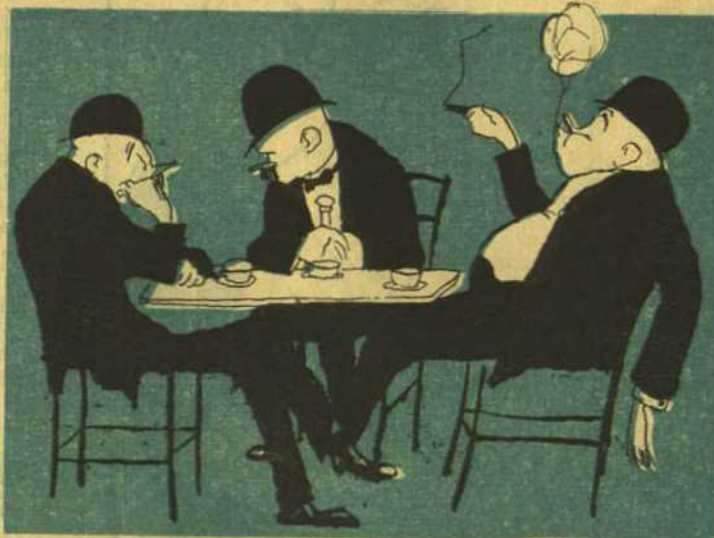
En Tianet arribà d'hora, molt massa d'hora a l'enterro.

Quan ell es plantà davant la casa del difunt senyor Molfullada i Sistacs, en aquell troç de carrer no hi havia més que un piano de maneta. El piano de maneta tocava una cosa d'aquelles que avui en dia se senten en tots els pianos de maneta, en els elèctrics, en les pianoles i fins en els pianos de debò. Aquell ritme s'apoderà de l'ànima d'En Tianet. El piano de maneta se n'anà vint passes més enllà, i repetí el seu truc. Dues vegades més sentí encara En Tianet aquella «dança de l'ós», que cada vegada s'esfumava més en el paisatge.

Passà un esmolet (quan ja començaven d'acoblar-se els senyors seriosos de l'enterrament) i En Tianet cregué sentir que el grinyol de l'esmolet entonava la melodia de la «dança de l'ós». Es formà l'enterro, i En Tianet sentí encara aquella mateixa melodia en el bruit de dos automòbils que l'atravesaren, i fins en les absoltes que digueren els capellans.

Quan es tractà de passar davant el cap del dòl, En Tianet, sense adonar-se'n, anava taral·lejant la «dança de l'ós», tot estrenyent la mà als dignes cunyats i nebots del senyor Molfullada i Sistacs. Però en arribar al capellà que presidia el dol, tingué la consciència que havia oblidat del tot un deure importantíssim. Cessà bruscament en la taral·lejada canturia, i adreçant-se al bon sacerdot, i no trobant, en la pressa del moment, la frase justa, li digué amb una reverència tènica:

—Que per molts anys!

L'eminent Dr. Turró.

—D'on diables és aquest Turró, que alaben tant?

—Em sembla haver sentit a dir que és d'Agramunt.

Rialles deportives

ER l'elogi de les carreres de cavalls celebres a l'Hipòdrom de can Tunis, es fa un xic difícil. Jo no sabria pas com sortir-me'n decorosament si, vulguis no vulguis, me veiés precisat a fer-ne una lloança, no diré magnífica, però al menys digna d'ésser tirada a uns jocs florals contemporanis en els quals s'ofereix un premi a la millor composició sobre l'Estètica i la Cinegètica. I aquesta dificul-

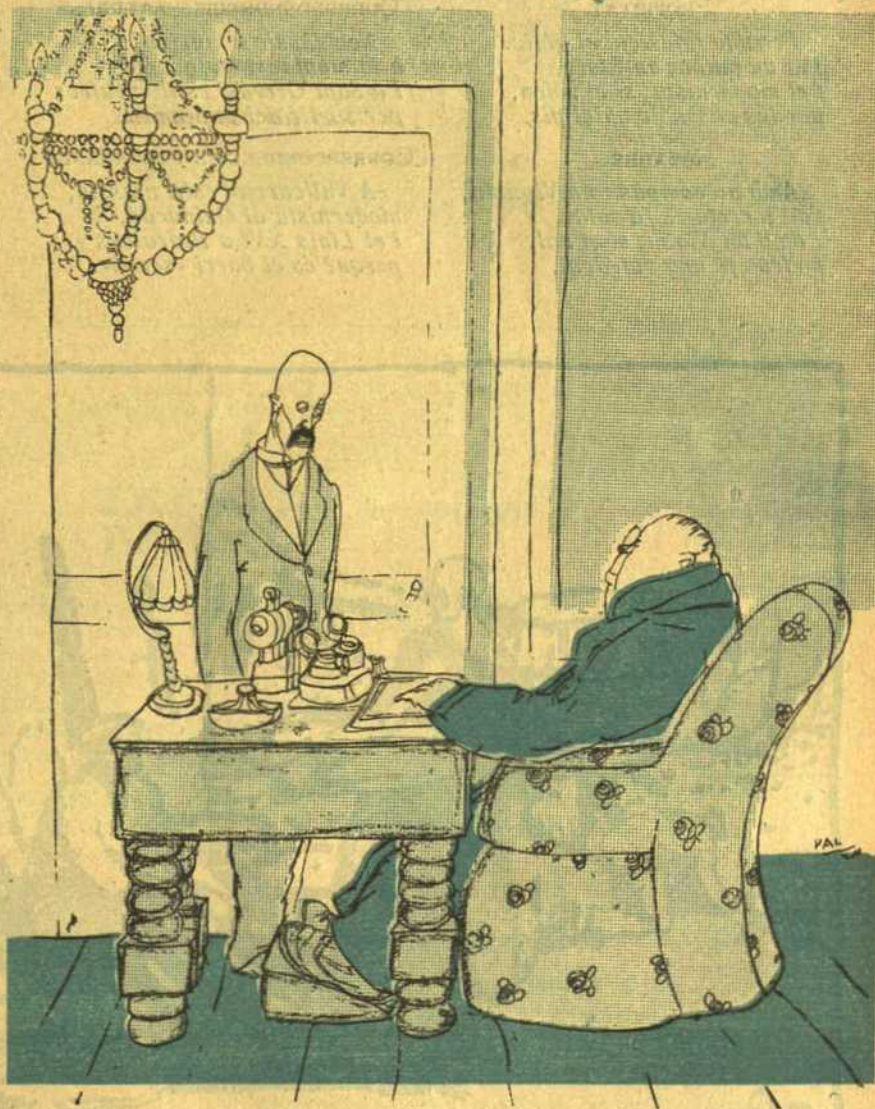
tad meva que em trava la llengua i em torna la ploma barroera, té la seva explicació clara i diàfana, que em renta per endavant de tot pecat d'insuficiència amb el qual algú, malvolent, gosés carregar-me. Ah no, què s'han cregut! En primer lloc les carreres de cavalls, esdevingudes a l'Hipòdrom de can Tunis, no han estat tals carreres de cavalls, sinó simple i macarrònicament *carreras de caballos*, i, segonament jo em resisteixo a creure, d'una manera enèrgica i toçuda, el que hagin constituït, com ingènuament es diu, un superb espectacle deportiu; car el que més agullonava l'interès de la major part dels concurrents no era pas la cursa i les seves incidències, sinó el resultat d'ella per a celebrar estrepitosament o condemnar en silenci, murmurant entre dents, la bona o mala *pata* en les apostes fetes. Ara, com espectacle pintoresc i llampant, sí que n'han mostrat tota la fesomia. El parlar esquerdat, un hom haguera dit que's feia obligatori; talment una parada sumptuosa de *gente bien*. Amb tot, ¡què diantre! la cosa és lícita i simptomàtica; unes *carreras de caballos*, com incident inesperat de snobisme, reclamen d'una manera imperiosa el concurs dels *bien*; per có hi eren tots; car fóra una cosa inversemblant i imperdonable, tota la vida, que un esdeveniment de tan *alta monta* no excités la badoqueria indiscreta i cridanera dels qui, embadalits tot-hora, per exemple, amb la lluentor metàl·lica d'un *desfile* de cavalleria, o amb l'encís innocent d'una tarda d'istiu a les cadires del Passeig de Gràcia, cerquen sempre el moment que s'escau per una pomposa exhibició. Ademés, el lloc d'aquesta, guarda una estreta relació amb l'anunci «*Carreras de caballos*», i amb els qui, en més abundància, s'hi han sentit atrets; car amb tot i el perfum importat amb que es veié trasmutar aquell ambient, amb tot i l'elegància enlluernant que l'embellí, no es pot negar que té tot l'aire de can Tunis.

* * *

El pròxim diumenge, dia 27, cap allà les quatre de la tarde, hora en que tot-hom haurà complert ja amb la beatífica costum de dinar, sobtarà els barcelonins un rebombori marítim tan transcendent, que tot aquell que no vulgui ésser titllat de terrassà, es veurà obligat a acudir depressa al moll de Barcelona, si vol donar-se el gust de veure com acaba. Si be directament no en sé res, sembla que els caps de motí, seràn uns catalanistes reconsagrats del Club de Mar, uns realistes decoratius del Marítim, cinc coneguts tarragonins que van sempre al darrera de totes

les faccies, pero no es posen mai al davant del moviment, i altres cinc donostiarres que no se sab de cert si són retrògrades o avançats. Si jo arribo a temps a les primeres escomeses, em decantaré desseguida pels reconsagrats catalanistes, cosa que no tindrà altre remei que imitar tot català, major d'edat, que s'estimi una mica.

CORRECUTA.

El bon burgès.

—Quants dies ha treballat aquesta setmana que jo he estat a Montecarlo?

—Sis.

—¿No li vaig dir que en treballés nou?

Consells a un jove arquitecte

CONDICIONS PERSONALS

*Per tenir feina a fer obres,
cal una condició...
se'agrada a la senyora
i barato pel senyó.*

SISTEMES

*Si fas una obra barato,
quan arribis al terrat
per a dir que has acabat
hi col·loques un remato.*

PROPIETAT

*Per una iglesieta el gòtic.
Per un palau, un Lluís,
i el modernista, si el volen,
per les cases de quint pis.*

METADES

*Amb un compàs i un Vignola,
una torreta es fa sola.
I amb un Violet, si et cal,
podràs fè una catedral.*

ECONOMIA

*El treball de calculà,
l'encarregues al manyà.
I el treball de sentiment...
a tot l'ornat de ciment.*

CORRESPONDENCIES HUMANES

*A una dama el Lluís XVI,
A un senyor gras el barroc,
i el Lluís XV pels nuvis
perquè no toquin en lloc.*

CORRESPONDENCIES NATURALS

*Neoclàssic a marina,
a la montanya suïç,
i a Sant Gervasi estil «neutre»
per sortir del compromís.*

CORRESPONDENCIES SUBURBANES

*A Valldaroca l'estil clàssic,
modernista al Guinardó,
i el Lluís XVI a Pedralbes
perquè és el barri «senyó».*

PREVISIÓ

*Si una torreta és petita,
fes-hi un remato barroc,
mes, sobretot, deixa-hi lloc
per posar «Villa Pepita».*

PSICOLOGIA

*Si un client fa poc que és ric,
fes-li tot d'estil antic.
I si fa molt temps que ho és
li faràs tot al revés.*

ARQUITECTURA COMMEMORATIVA

*Si un monument l'encarreguen
és el primer deure teu,
que a aquell a qui s'homenatgi,
no li pugui saber greu.*

L'ARQUITECTE.

—I de quins ets tu, Nofre, dels francesos o dels alemanys?
—Jo, noia? Ni dels uns ni dels altres. Jo soc hermafrodita.

No tenim més remei
que insistir sobre un
tema que val la pena de
no deixar-lo corre.

Convé que nostres
lectors donguin un cop
d'ull a la pàgina 2, on
s'anuncia el

PRIMER CONCURS DE LA CUCA FERA,

amb premis en metàl·lic.

Envieu-hi la vostra
dita, que ara que tot
s'«apuja», mai està de
de més una poma per
la set.

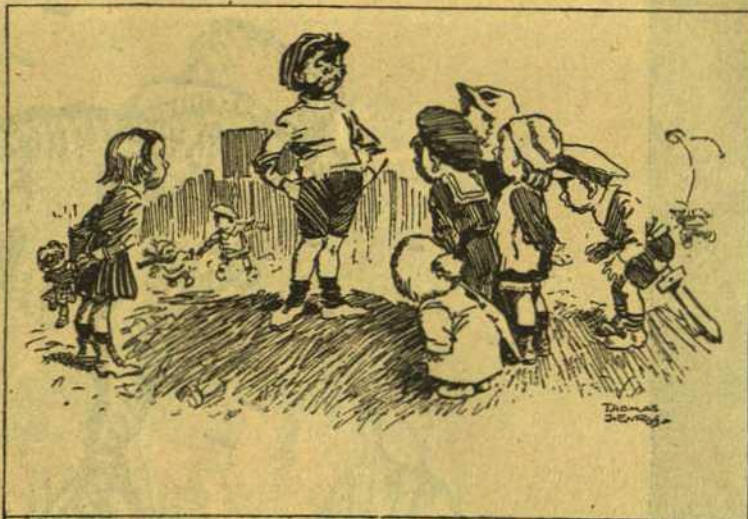
Penseu que aviat es
clou aquest concurs, i
que aviat un altre con-
curs treurà el nas.

Pel camí de Barcelo-
na, qui no camina s'es-
talona.

LA RIALIA D'ALTRI

La nena, adreçant-se al soldat escocès:—Quant temps heu de passar a l'exèrcit perquè us posin pantalons?
SKETCH.

L'home cèlebre
Aquest és en Billy Smith, que pot recordar-se del temps que encara no hi havia guerra!—PUNCH.

LA COLA BADADA

C. P.—Vostè de vegades té unes idees que són de primera, però els dibuixos són de segona o tercera, i nosaltres no més els publiquem de *sleeping-car*.

A.—Vagi fent assumptes contra gent d'allí dalt, que nosaltres hi tenim taleia. Publicarem els dibuixos.

Mitja-Cuca.—Veiam, Mitja-Cuca, si la setmana entrant envia un parell de mitges grises, que mirarem d'aprofitar-les, ara que són de moda.

P. J.—El darrer acudit d'En Vallès? Amb molt de gust. Demanaven al mestre perquè els moros sempre construeixen amb maó, i ell respongué, amb insinuant dolcesa:—Perquè... Mahoma.

S. Q.—Per acabar amb el pugué dels rosers, el millor remei, fet i fet, son uns quants trets de revòlver.

J. F. V.—L'acudit està be, però els versos son magres, s'entén, com a versos.

Vermònidas.—Allò no era per a vostè. Comprèn la cosa? Publicarem també això d'ara.

Ramón Ripoll.—Aquesta vegada, sí. I sempre amics. Janot.—Fill meu, quins acudits! S'ha de posar al peu: *La solució demà*.

P. R.—La darrera tómbola en preparació és també de caràcter benèfic. Es tracta de la *Tómbola per viúdes i orfes dels malhaurats que, en un moment d'ardua desesperança, es suïcidaren en vista de trobar-se a la*

misèria, gracies a haver hagut de contribuir a tantes tómboles. S'hi vendran retalls dels periòdics il·lustrats on apareguin les vistes més eminents tombolomanes, les quals ja se sab que apareixen totes emmascarades (si la fotografia fou feta de dia), o totes blanques i esverades (si fou feta de nit, amb magnesi).

El número vinent de la

CUCA FERA

estarà consagrat a la banda de
malfactors coneguda per

EL NUDO QUE AHOGA

Revelacions sobre el mon polític
i del crim!!!

L'homenàs. — Aquests mosquits no em deixen viure.

L'homenet. — Ai ai, doncs a mí no em piquen.

L'homenàs. — Es que de vosté encara no se'n deuen haver adonat.